

KRIMINĀLTIESĪBU APAKŠNOZARE

APSŪDZĪBAS TIESĀ AKTUĀLIE JAUTĀJUMI LATVIJAS KRIMINĀLPROCESĀ

*Dr. iur. Marina Sumbarova,
Baltijas Starptautiskās akadēmijas asociētā profesore, Latvija*

Abstract

One of the institutions of criminal procedural law, which was subjected to change along with others, is the institution of prosecution in criminal procedure of Latvia. The judge, legally and reasonably makes a decision on charges of the criminal procedure for the assignment achievement of the criminal procedure, the person directing process. For this purpose, it is important to evaluate proofs objectively in a criminal case and make the correct decision to prosecute a person. The study of issues, related to the prosecution in judicial criminal procedure is determined in the paper from the point of view of Latvia's and other scientists. Consideration of theoretical and practical provisions on the research topic allowed implementing individual conclusions and suggestions related to the accusation in judicial criminal procedure of Latvia that definitely will contribute to further improvement of the Criminal Procedural Law of Latvia

Keywords: criminal procedural law, criminal-remedial law, prosecution, the person directing the process, the judge.

Ievads

Raksta mērķis – jautājumu, kas saistīti ar apsūdzību, un tieši ar apsūdzību Latvijas kriminālprocesā tiesā, izpēte. Apsūdzība ir viens no Latvijas kriminālprocesa institūtiem un tai ir svarīga nozīme lēmuma pieņemšanā kriminālprocesā. Pētījumam autore ir definējusi šādus uzdevumus: apsūdzības tiesā raksturojuma definēšana, zinātnieku viedokļu analīze par norādīto tēmu, apsūdzības tiesā institūta galveno pilnveidošanas virzienu noteikšana, jauna tiesiska

<http://dx.doi.org/10.17770/acj.v2i87.4300>

This journal is distributed with an international license:
[Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

risinājuma – apsūdzības kriminālprocesā tiesā reglamentācija. Raksta izstrādāšanas gaitā izmantotas zinātniskās metodes – vēsturiskā, analītiskā, aprakstošā, salīdzinošā.

Svarīgākās teorijas un prakses atziņas

Apsūdzības institūts ir radies kriminālprocesā, un tam ir sena vēsture. Tiesību normu, kas definē apsūdzību dažādos kriminālprocesuālo tiesību vēstures posmos, piemērošanas praksei ir svarīga loma.

Saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmes 92. pantu¹, ikviens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā. Ikviens uzskatāms par nevainīgu, iekams viņa vaina nav atzīta saskaņā ar likumu. Nepamatota tiesību aizskārums gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu. Ikvienam ir tiesības uz advokāta palīdzību.

Jēdzienu “*personas saukšana pie kriminālatbildības (apsūdzība)*” zinātnieki izmanto dažādās nozīmēs, kuras nepieciešams izskatīt. Piemēram, prokurora lēmums, kas tiek noformēts ar lēmumu par personas saukšanu pie kriminālatbildības (apsūdzība). Turklāt tas ir viens no pirmstiesas kriminālprocesa posmiem, kriminālvajāšana, – un tieši, laika posms, kad prokurors izlemj jautājumu par personas apveltīšanu ar tiesisko statusu – apsūdzētais. Par norādīto personai tiek paziņots, iepazīstinot viņu ar lēmumu par personas saukšanu pie kriminālatbildības (apsūdzību), pēc tam tiek veikta šīs personas kā apsūdzētā nopratināšana.

Kā arī nepieciešams akcentēt jēdzienu procesuālais institūts un definēttokānormukopumu, kas saistīts ar personas kriminālprocesuālo apsūdzētā statusa pamatu, procedūras noteikumiem.

Lēmuma par personas saukšanu pie kriminālatbildības (apsūdzība) būtību nepieciešams definēt kā kriminālatbildības izpausmi, ko ir atklājis prokurors un kas ir apstiprināts ar pierādījumu kopumu, kas iekļauj dažādas procesuālās darbības un lēmumus pirmstiesas procesā, bet turpmāk iztiesāšanā.

Lēmums par personas saukšanu pie kriminālatbildības atspoguļo procesuālo darbību kopumu, kas pakļauts vienota mērķa sasniegšanai, un proti – likumīgas un pamatotas apsūdzības izveidošana ar noteikumu nodrošināt personai, kura ir kļuvusi par apsūdzēto, iespēju aizstāvēties, izmantojot visus ar likumu atļautos paņēmienus un līdzekļus².

Apsūdzētais par kriminālprocesa dalībnieku kļūst pirmstiesas procesa stadijā, kriminālvajāšanas posmā, kad ir savākti pietiekami pierādījumi, kas ir pamats šīs personas apsūdzēšanai noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un pēc tam, kad ir pieņemts lēmums par šīs personas saukšanu pie kriminālatbildības. Konstatēt pamatu personas saukšanai pie kriminālatbildības var tikai Kriminālprocesa likuma noteiktā kārtībā. Personas saukšanu pie kriminālatbildības veido divi procesuālie līdzekļi: procesa virzītāja, prokurora pieņemtais lēmums par personas saukšanu pie kriminālatbildības (apsūdzība) un norādītā lēmuma uzrādīšana apsūdzētajam. Šādā lēmumā tiek norādīts noziedzīgais nodarījums, kura izdarīšanā tiek apsūdzēta persona, norādot laiku, vietu un citus nodarījuma izdarīšanas apstākļus, ņemot vērā, ka tie ir konstatēti ar lietas materiāliem: tie ir juridiskais pamats saukšanai pie kriminālatbildības. Kā arī tiek norādīts konkrēti kādā Krimināllikuma pantā ir paredzēta apsūdzētā darbība vai pieļautā bezdarbība. Lēmumā tiek formulēts prokurora lēmums saukt norādīto personu pie kriminālatbildības kā apsūdzēto.

Prokurora darbība gan tiesā, gan arī pirmstiesas procesā ir vērsta uz precīzu likumu prasību izpildes kriminālprocesā uzraudzību. Tieši prokuroram ir pienākums laikus izmantot likumā paredzētos līdzekļus, lai novērstu dažādus Kriminālprocesa likuma pārkāpumus, neatkarīgi no tā kurš pārkāpumus būtu izdarījis.

Vērst tiesas uzmanību uz likuma pārkāpumiem var arī citi kriminālprocesa dalībnieki. Tie var būt cietušais, viņa aizstāvis, pārstāvis un citi kriminālprocesa dalībnieki. Bet ir atšķirība starp prokuroru un iepriekš norādītajiem kriminālprocesa dalībniekiem. Šie kriminālprocesa dalībnieki ir apveltīti ar tiesībām to darīt, bet viņiem nav uzlikts šāds pienākums. Kā arī šīs tiesības viņiem ir piešķirtas savu interešu aizstāvībai. Savukārt prokurors ne tikai ir tiesīgs norādīt uz likuma pārkāpumiem, bet viņam ir pienākums to darīt, neatkarīgi no tā, kura likumīgās intereses pārkāptas un neatkarīgi no jebkādiem citiem apsvērumiem.

Apsūdzība tiesā ir apveltīta ar zināmu specifiku, tai piemīt savs saturs. Juridiskajā literatūrā apsūdzību sauc gan par tiesas sprieduma projektu, ko tiesai piedāvā apsūdzētājs, gan par krimināltiesisku prasību, ko tiesā uztur prokurors, pret atbildētāju – apsūdzēto, gan par prokurora pieņemumu, kā to paredz Kriminālprocesa likuma 59. pants³. Terminu “*apsūdzība*” lieto gan kā apzīmējumu noteiktam procesuālo darbību kopumam kriminālprocesā, gan kā sinonīmu

noteiktam procesuālam dokumentam vai dokumentu kopumam kriminālprocesā, gan kā apzīmējumu lēmumā par personas saukšanu pie kriminālatbildības norādītiem noziedzīga nodarījuma faktiskiem apstākļiem utt.⁴

Tiesas sēdē prokurors uzrāda pierādījumus, piedalās to izpētē, var pieteikt lūgumus utt. Ņemot vērā, ka tieši prokurors pārstāv apsūdzību tiesā, tas ir iemesls uzsākt tiesas procesu. Saistībā ar norādīto prokuroram ir jāpierāda un jāpamato apsūdzības pareizība.

Prokurors, saucot personu pie kriminālatbildības, tādā veidā turpina kriminālvajāšanu. Apsūdzētais ir persona, attiecībā pret kuru ir pieņemts lēmums par saukšanu pie kriminālatbildības, tomēr kā uzskata Latvijas zinātnieks M. Šešukovs, tas neatbilst nedz kriminālatbildības būtībai, nedz krimināltiesisko attiecību saturam, no kura rodas šī atbildība. Attiecīgi saukt pie kriminālatbildības var tikai tiesa, jo tikai tiesa nosaka sodu, kas arī ir atbildības materiālā izpausme un tikai tajā atklājas atbildība, nevis apsūdzības izveidošanā⁵.

Prokurors uztur tiesā valsts apsūdzību, pamato to ar pierādījumiem, izsaka savu viedokli par lietas iztiesāšanas laikā konstatētajiem apstākļiem, piedalās tiesas debatēs. Valsts apsūdzību vienā kriminālprocesā var uzturēt arī vairāki prokurori.

Iztiesāšanas gaitā prokurors īsteno apsūdzības funkciju, bet šajā gadījumā viņš netiek apveltīts ar jebkādam pilnvarām, kas dod viņam priekšrocības salīdzinājumā ar citiem kriminālprocesa dalībniekiem, kuri īsteno savas tiesības un pienākumus krimināllietā apsūdzības un aizstāvības pusē. Prokurora izteiktais viedoklis par jautājumiem, kurus izskata tiesa, izņemot atteikšanās no apsūdzības vai apsūdzības grozīšanas gadījumus, nav obligāts tiesai, un tas jāņem vērā kopā ar cietušā, apsūdzētā un aizstāvja viedokli.

Definēsim, kādos gadījumos nepieciešams atteikties no apsūdzības. Šāds atteikums, pirmkārt, ir noteikts ar iesniegto pierādījumu nepietiekamību atbildei uz jautājumu – vai apsūdzētā darbībā ir noziedzīgā nodarījuma notikums, vai šis apsūdzētais ir vainīgs noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Otrkārt, jānorāda, ka var būt pieļauta kļūda, izdarīto kvalificējot kā noziedzīgu nodarījumu.

Kā arī atteikties no apsūdzības var gadījumā, kad pastāv apstākļi, kas izslēdz procesa turpināšanu krimināllietā.

Nepieciešamība norādīt atteikuma no apsūdzības motīvus ir

noteikta ar to, ka tiesai ir pienākums norādīt lēmumā (nolēmumā) par krimināllietas izbeigšanu noteiktu šādas izbeigšanas pamatu.

Pilnībā atteikties no apsūdzības prokuroram ir tiesības, ja tas ir saistīts ar apsūdzības izsniegšanu apsūdzētajam pilnā apjomā. Gadījumā, ja atteikšanās attiecas tikai uz apsūdzības daļu, tikai uz vienu vai vairākiem apsūdzētajam inkriminētajiem patstāvīgajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, var runāt tikai par daļēju atteikšanos no apsūdzības.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 459. panta pirmo daļu, ja krimināllietas iztiesāšanas gaitā prokurors atzīst, ka apsūdzība pilnīgi vai daļēji nav apstiprinājusies, viņa pienākums ir pilnīgi vai daļēji atteikties no apsūdzības, iesniedzot tiesai amatā augstāka prokurora apstiprinātu atteikuma motivāciju. Kriminālprocesa likuma 459. panta pirmajā daļā ir noteikts, ka tiesa pieņem lēmumu par kriminālprocesa izbeigšanu sakarā ar prokurora atteikšanos no apsūdzības.

Kriminālprocesa likumā prokuroram ir noteikts pienākums grozīt apsūdzību. Apsūdzības pirmstiesas kriminālprocesā problemātiskie jautājumi ir analizēti autores rakstā “Apsūdzības nozīme Latvijas kriminālprocesā”⁶. Savukārt, apsūdzības grozīšana iztiesāšanas gaitā ir regulēta Kriminālprocesa likuma 462. pantā. Proti, ja prokurors groza apsūdzību uz vieglāku, nemainoties noziedzīga nodarījuma faktiskajiem apstākļiem, jauno apsūdzību fiksē tiesas sēdes protokolā.

Būtiska nozīme kriminālprocesā var būt tam, ka apsūdzētais noliedz vainu. Apsūdzētais aizstāvas pret izsniegto apsūdzību, un šajā gadījumā viņš apstrīd apsūdzību, izvirza versiju, kā arī norāda uz nepieciešamību veikt papildu izmeklēšanu krimināllietā, proti, veikt noteiktas izmeklēšanas darbības. Nereti ir gadījumi, kad apsūdzētais piesaka lūgumu par personīgu dalību pierādīšanā kriminālprocesā. Bez šaubām, tas var veicināt vispusīgu un pilnīgu lietas apstākļu izpēti.

Ja prokurors groza apsūdzību uz vieglāku sakarā ar noziedzīga nodarījuma faktisko apstākļu maiņu vai arī uz smagāku, ja nemainās šā nodarījuma faktiskie apstākļi, vai arī sakarā ar noziedzīga nodarījuma faktisko apstākļu maiņu, ja nemainās šā nodarījuma kvalifikācija, jauno apsūdzību var fiksēt tiesas sēdes protokolā. Pēc tiesas, apsūdzētā vai viņa aizstāvja pieprasījuma jauno apsūdzību prokurors iesniedz rakstveidā. Ja nepieciešams laiks apsūdzības grozīšanai, tiesa pēc prokurora lūguma pasludina tiesas sēdes

pārtraukumu. Tiesa var pasludināt tiesas sēdes pārtraukumu arī tad, ja aizstāvībai nepieciešams laiks sagatavoties jaunajai apsūdzībai.

Ja pirmās instances tiesā prokurors atzīst, ka apsūdzība ir grozāma uz smagāku, tāpēc ka tiesas sēdē ir konstatēti citi noziedzīga nodarījuma faktiskie apstākļi, tiesa pēc prokurora lūguma pasludina pārtraukumu nepieciešamo izmeklēšanas darbību veikšanai un jaunas apsūdzības sagatavošanai.

Prokurors mēneša laikā iesniedz tiesai jaunu apsūdzību, ko tiesa nosūta apsūdzētajam, viņa aizstāvim, cietušajam, viņa pārstāvim un paziņo krimināllietas iztiesāšanas laiku.

Ja prokurors atsakās no apsūdzības, kā ir noteikts Kriminālprocesa likuma 481. pantā, tad tiesa izbeidz kriminālprocesu vai tā daļu.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 497. pantu tiesas izmeklēšana sākas ar apsūdzības uzturēšanu, prokuroram īsi izklāstot apsūdzības būtību. Pēc norādītā tiek pārbaudīti pierādījumi, ko ir iesniegusi aizstāvības puse.

Jāatzīmē, ka tiesas loma pierādījumu kārtības noteikšanā pieaug, ja tiesas sēdē tiek izskatītas krimināllietas pret vairākiem apsūdzētiem, vairāku epizožu lietās. Nosakot pierādījumu pārbaudes kārtību, tiesai jāuzklausā pušu viedokļi par šo jautājumu, un par to tiek izdarīta atzīme tiesas sēdes protokolā.

Apsūdzētā attieksmes pret apsūdzību noskaidrošana ir reglamentēta Kriminālprocesa likuma 498. pantā. Pēc apsūdzības noklausīšanās tiesas sēdes priekšsēdētājs noskaidro, vai apsūdzētais saprot, kāda noziedzīga nodarījuma izdarīšanā tiek apsūdzēts, un vai viņš atzīst savu vainu. Apsūdzētā attieksmi pret apsūdzību fiksē tiesas sēdes protokolā, un apsūdzētais protokolā to paraksta.

Autore veica statistikas datu analīzi, un gūtie secinājumi liecina par ievērojamu slodzi, kas saistīta ar krimināllietu izmeklēšanu, un proti, kas saistīta ar izmeklētāju darbu pierādījumu vākšanā kriminālprocesos un prokuroru darbu attiecībā uz šo pierādījumu novērtēšanu, risinot jautājumu par apsūdzības izsniegšanu.

2016. gadā pirmās instances tiesā tika izskatīti 10 748 kriminālprocesi, 2017. gadā – 9878.

Apelācijas instances tiesas 2016. gadā izskatīja 1967 kriminālprocesus, no tiem 902 kriminālprocesi tika atstāti bez izmaiņām, bet 641 kriminālprocesā spriedumi tika atcelti un pieņemti jauni lēmumi⁷.

Apsūdzētā tiesības apelācijas instances tiesā ir apsūdzētajam,

par kura apsūdzību apelācijas protestu vai sūdzību iesniedzis prokurors vai cietušais. Apsūdzētā tiesības kasācijas instances tiesā ir apsūdzētajam, par kura apsūdzību kasācijas protestu vai sūdzību iesniedzis prokurors vai cietušais.

Izskatītie apsūdzības Latvijas kriminālprocesā tiesā galvenie noteikumi akcentē kriminālprocesa dalībnieku tiesību un likumīgo interešu ievērošanu un garantē konstitucionālās tiesības uz taisnīgu tiesu.

Secinājumi un priekšlikumi

Iztiesāšana ir tiesas spriešanas īstenošanas pamatforma krimināllietās. Tieši šeit gūst savu atrisinājumu visi galvenie kriminālprocesa jautājumi, un vispirms jau, par apsūdzētā vainu vai nevainīgumu viņam inkriminētajā apsūdzībā, kā arī par apsūdzētās personas sodīšanu.

Iztiesāšanai piemīt profilaktiskas funkcijas un tai ir sabiedriska raksturs. Ar šo arī tiek noteikta iztiesāšanas būtība un nozīme.

Saskaņā ar pētījuma ietvaros gūtajām atziņām un izejot no praktiskās pieredzes analīzes, ir radušies vairāki Kriminālprocesa likuma pilnveides priekšlikumi.

1. Kriminālprocesa likuma 459. panta pirmā daļa būtu jāpapildina ar **kārtību**, kādā augstākstāvošs prokurors apstiprina atteikšanās (pilnīgas vai daļējas) no apsūdzības motīvus. Šādu atteikšanos prokurors noformē ar lēmumu par atteikšanos no apsūdzības, un norādīto lēmumu apstiprina augstākstāvošs prokurors. Atbilstoši **Kriminālprocesa likuma 459. panta pirmo daļu būtu jāizsaka** šādā redakcijā: *“Ja krimināllietas iztiesāšanas gaitā prokurors atzīst, ka apsūdzība pilnīgi vai daļēji nav apstiprinājusies, viņa pienākums ir pilnīgi vai daļēji atteikties no apsūdzības, iesniedzot tiesai amatā augstāka prokurora apstiprinātu atteikuma motivāciju, kas tiek noformēts ar lēmumu par atteikšanos no apsūdzības, bet apstiprina šādu lēmumu augstākstāvošs prokurors ar savu parakstu”*.
2. Kriminālprocesa likuma 460. panta trešo daļu būtu jāpapildina ar obligātu skaidrojumu cietušajai pusei, ka prokurora atteikšanās no apsūdzības nav šķērslis prasījumam par kaitējuma atlīdzināšanu Civilprocesa likuma noteiktā kārtībā.

Atbilstoši **Kriminālprocesa likuma 460. panta trešo daļu būtu jāizsaka** šādā redakcijā: *“Prokurora atteikšanās no apsūdzības nav šķērslis kaitējuma atlīdzības pieprasīšanai Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā, izskaidrojot cietušajai pusei tiesības uz kaitējuma atlīdzību”*.

3. Savukārt Kriminālprocesa likuma 462. panta otro daļu, lietderīgi grozīt, norādot, ka prokuroram ir pienākums iesniegt rakstveidā jaunu apsūdzību tiesai, apsūdzētajam, viņa aizstāvim, cietušajam un viņa pārstāvjiem. Atbilstoši **Kriminālprocesa likuma 462. panta otro daļu būtu jāizsaka** šādā redakcijā: *“Ja prokurors groza apsūdzību uz vieglāku sakarā ar noziedzīga nodarījuma faktisko apstākļu maiņu vai arī uz smagāku, ja nemainās šā nodarījuma faktiskie apstākļi, vai arī sakarā ar noziedzīga nodarījuma faktisko apstākļu maiņu, ja nemainās šā nodarījuma kvalifikācija, jauno apsūdzību var fiksēt tiesas sēdes protokolā. Prokuroram ir pienākums iesniegt rakstveidā jaunu apsūdzību tiesai, apsūdzētajam, viņa aizstāvim, cietušajam un viņa pārstāvjiem. Ja nepieciešams laiks apsūdzības grozīšanai, tiesa pēc prokurora lūguma pasludina tiesas sēdes pārtraukumu. Tiesa var pasludināt tiesas sēdes pārtraukumu arī tad, ja aizstāvim nepieciešams laiks sagatavoties jaunajai apsūdzībai”*.
4. Izdarīt grozījumus Kriminālprocesa likuma 462. panta ceturtajā daļā, par jaunas apsūdzības iesniegšanas tiesā termiņa samazināšanu prokuroram, samazinot to līdz 14 dienām. Atbilstoši **Kriminālprocesa likuma 462. panta ceturta daļa būtu jāizsaka** šādā redakcijā: *“Prokurors 14 dienu laikā iesniedz tiesai jaunu apsūdzību, ko tiesa nosūta apsūdzētajam, viņa aizstāvim, cietušajam, viņa pārstāvim un paziņo krimināllietas iztiesāšanas laiku”*.
5. Kriminālprocesa likuma 497. pantu lietderīgi papildināt ar noteikumu, ka prokurors nodod rakstveidā apsūdzību tiesas sēžu zālē tiesai, apsūdzētajam un viņa aizstāvjiem, cietušajiem un viņa pārstāvjiem. Atbilstoši **Kriminālprocesa likuma 497. pants būtu jāizsaka** šādā redakcijā: *“Tiesas izmeklēšana sākas ar apsūdzības uzturēšanu, prokuroram īsi izklāstot apsūdzības būtību. Prokurors nodod apsūdzību rakstveidā tiesas sēžu zālē tiesai, apsūdzētajam un viņa aizstāvjiem, cietušajam un viņa pārstāvjiem”*.

Atsauces

- ¹ Latvijas Republikas Satversme. Spēkā no 07.11.1922. Latvijas Vēstnesis, Nr. 43, 01.07.1993. Ar 14.06.2016. grozījumiem.
- ² Трусов А.И. Предъявление обвинения и допрос обвиняемого. В книге под редакцией К.Ф. Гуценко «Уголовный процесс». Издание 4-е, перераб. и доп. – Москва: «Зерцало», 2000», с. 256.
- ³ Kriminālprocesa likums. 2005. gada 21. aprīlis, spēkā no 01.10.2005., Latvijas Vēstnesis, Nr. 112 (4918) ar grozījumiem no 01.01.2019.
- ⁴ Pundurs A. Apsūdzība kriminālprocesā Latvijā, apsūdzības funkcijas un saturs, apsūdzības grozīšana, ar apsūdzību saistītie termiņi. Grāmata “Kriminālprocesa likumam – 10”. Latvijas Vēstnesis, 2015., 345. lpp.
- ⁵ Шешуков М.П. Практикум по уголовному процессу. – Рига, 2005, с. 77-78.
- ⁶ The significance of the prosecution in the criminal procedure of Latvia. SGEM CONFERENCE ON SOCIAL SCIENCES AND ARTS, www.sgemflorence.org, SGEM2018 Conference Proceedings, ISBN 978-619-7408-67-6/ ISSN 2367-5659, 23 – 26 October, 2018, Vol. 5, 313 p.
- ⁷ Tiesu administrācijas gada publiskais pārskats. https://www.ta.gov.lv/User-Files/1529303368_Gada_publiskais_p%C4%81rskats_2017.pdf

Аннотация

Одним из подвергшихся изменению институтов уголовно-процессуального права, наряду с другими, является институт обвинения в уголовном процессе Латвии. Для достижения назначения уголовного процесса, лицу, направляющему процесс, судье, важно законно и обоснованно принять решение об обвинении по уголовному процессу. С этой целью важно объективно оценить имеющиеся в уголовном деле доказательства и вынести правильное решение о привлечении лица к уголовной ответственности. Исследование вопросов, связанных с обвинением в уголовном процессе в суде, определяется в статье с точки зрения латвийских и других учёных. Рассмотрение теоретических и практических положений по теме исследования позволило сделать отдельные выводы и внести предложения, связанные с обвинением в уголовном процессе в суде, что, безусловно, будет способствовать дальнейшему совершенствованию латвийского Уголовно-процессуального закона.